

χύνω

χύνω, ρ. [<μτγν. χύνω, από το ἐχύθην, παθ. αόρ. του ρ. χέω], χύνω· (στη γλώσσα της αργκό) **1.** μου αρέσει πάρα πολύ κάποιος ή κάτι: «γι' αυτόν τον άνθρωπο χύνω || χύνω γι' αυτό τ' αυτοκίνητο». **2.** εκσπερματώνω: «δεν ξαναπάει δεύτερη φορά γυναίκα μαζί του, γιατί αμέσως χύνει». **3.** στην προστακτ. αορ. **χύσε!** ως επιφώνημα θαυμασμού σε όμορφη γυναίκα που βλέπουμε να περνάει από μπροστά μας. (Ακολουθούν 25 φρ.)·

- δε χύνει δάκρυ, βλ. λ. [δάκρυ](#)·
- έχυσε το δηλητήριό του, βλ. λ. [δηλητήριο](#)·
- έχυσε το φαρμάκι του, βλ. λ. [φαρμάκι](#)·
- η γλώσσα του χύνει δηλητήριο, βλ. λ. [γλώσσα](#)·
- η γλώσσα του χύνει φαρμάκι, βλ. λ. [γλώσσα](#)·
- τα λόγια του χύνουν δηλητήριο, βλ. λ. [λόγος](#)·
- τα λόγια του χύνουν φαρμάκι, βλ. λ. [λόγος](#)·
- το στόμα του χύνει δηλητήριο, βλ. λ. [στόμα](#)·
- το στόμα του χύνει φαρμάκι, βλ. λ. [στόμα](#)·
- χύνει σαν το Νιαγάρα, βλ. λ. [Νιαγάρας](#)·
- χύνει χολή (εναντίον κάποιου), βλ. λ. [χολή](#)·
- χύνω αίμα, βλ. λ. [αίμα](#)·
- χύνω (άπλετο) φως, βλ. λ. [φως](#)·
- χύνω δάκρυα ή χύνω δάκρυ, βλ. λ. [δάκρυ](#)·
- χύνω ιδρώτα ή χύνω τον ιδρώτα μου, βλ. λ. [ιδρώτας](#)·
- χύνω ιδρώτα με το τσουβάλι, βλ. λ. [ιδρώτας](#)·
- χύνω λάδι στη φωτιά, βλ. λ. [λάδι](#)·
- χύνω μαύρα δάκρυα ή χύνω μαύρο δάκρυ, βλ. λ. [δάκρυ](#)·
- χύνω πικρά δάκρυα ή χύνω πικρό δάκρυ, βλ. λ. [δάκρυ](#)·
- χύνω ποτάμι (τα) δάκρυα ή χύνω (τα) δάκρυα ποτάμι, βλ. λ. [δάκρυ](#)·
- χύνω το αίμα (κάποιου), βλ. λ. [αίμα](#)·
- χύνω το αίμα μου, βλ. λ. [αίμα](#)·
- χύνω το αίμα μου για την πατρίδα, βλ. λ. [αίμα](#)·
- χύνω το δάκρυ κορόμηλο, βλ. λ. [δάκρυ](#)·

- χύνω το μάτι (κάποιου), βλ. λ. [μάτι](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας